อรุณ

โชคลาภหมื่นล้านบันดาลรัก

天降横财一百亿

เล่ม

เจียงจื่อกุย 江子归

เขียน

เหวินหรง

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

สองตาหลานตามกันขึ้นชั้นบน ตรงไปยังห้องของยายโดยไม่ได้นัดหมาย
นอกห้องถูกเก็บกวาดเป็นระเบียบ ในห้องนอนกลับไม่ได้เรียบร้อยขนาดนั้น
มีหนังสือภาษาอังกฤษ
กับสมุดบันทึกวางอยู่บนโต๊ะหลายเล่ม หน้ากระดาษที่เปิดอยู่มีปากกาด้ามหนึ่งวางทับไว้
สวี่รุ่ยมองภาพนี้แล้วรู้สึกอ่อนไหวนิดหน่อย นึกถึงยายที่ทำอาชีพนักแปลมากว่าครึ่งชีวิต
วาระสุดท้ายก่อนจากไปก็ยังแปลหนังสือด้านสถาปัตยกรรม
– เจียงจื่อกุย

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ตอนนี้มีใครไม่อยากเป็น *สวี่รุ่ย* บ้างไหม เมื่ออ่านมาจนถึงตอนนี้ ทุกคนน่าจะเงยหน้ามองฟ้า และคิดว่าเมื่อไหร่จะมีโชคลาภลอยลงมาให้ได้พิสูจน์ตัวเองบ้าง แม้ว่านับวันภารกิจจากเจ้าคู่สิบสองจะหนักหน่วงขึ้นทุกทีตามจำนวนเงิน

มาเอาใจช่วยให้สวี่รุ่ยผ่านด่านการใช้เงินกันต่อเลยค่ะ

ทดลองอ่าน

อรุณ

“เขาน่าสงสาร แล้วเธอไม่น่าสงสารงั้นสิ
เขาทำให้เธอเดือดร้อนโดยใช่เหตุ สวี่รุ่ย”
“ค่ะ”
“ต่อไปทำอะไรก็ใจนักเลงหน่อย ครอบครัวเธอไม่ได้ตกอับ
และเธอไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว”
“ตา...”
“มีคนคอยหนุนหลังเธออยู่นะ”
สวี่รุ่ยเงยหน้า พลันสบกับดวงตาคมกริบ
และหนักแน่นมั่นคงของตา
แม้บริเวณหางตาเขาจะเห็นริ้วรอยชัดเจน
เธอจับมือใหญ่ของตาไว้ ทั้งอบอุ่นและทรงพลัง
จากนั้นก็ยืดอกพลางแย้มยิ้มสดใส

ทดลองอ่าน

82

*เหตุที่สวี่รุ่ยไม่เคย*ถามเรื่องเหล่านี้กับตา เพราะเธอพอจะเดาเรื่องราวบางอย่างได้แล้ว

ด้วยนิสัยของตา หากไม่อยากพูด ต่อให้เธอถามก็คงไม่มีคำตอบ ถ้าถามเซ้าซี้ จะกลายเป็นสร้างความร้าวฉานระหว่างพ่อลูก แม้เธอจะคิดว่าพวกลุงไม่ใช่ลูกกตัญญูก็ตาม

แต่ทุกคนล้วนเป็นอย่างนี้ รวมถึงตัวเธอด้วย

ทุกวันนี้ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของน้าชาย

“เป็นอะไรไป ไม่พอใจที่ฉันพูดว่าร้ายลุงของเธอหรือไง”

ลั่วฉือเหลือบมองแวบหนึ่งเมื่อเห็นว่าสวี่รุ่ยไม่โต้แย้ง ท่าทางอารมณ์ไม่ค่อยดี ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าตัวเองปากมอมไปหน่อย

“ไม่ใช่ ฉันไม่รู้เรื่องที่พี่พูดหรอก ฉันถูกกักตัวอยู่ในโรงเรียนทั้งสัปดาห์” สวี่รุ่ยยิ้มตาหยี “พี่ฉือเล่าให้ฟังหน่อยสิ”

ลั่วฉือได้ยินเธอถามก็ขยายความอย่างลำบากใจ “เฮ้อ ไม่มีอะไร แค่พ่อสั่งสอนลูกชาย ฟาดจนกระบองหักไปหลายอัน ไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย”

สวี่รุ่ยรู้ว่าเขาคิดได้แล้วว่านี่เป็นเรื่องในครอบครัวคนอื่น เธอจะซักต่อก็คงแปลกๆ ด้วยเหตุนี้จึงคลี่ยิ้มแล้วไม่พูดต่อ

การที่ตาควบคุมพวกลุงได้ถือเป็นเรื่องดี หากนอนซมอยู่บนเตียงผู้ป่วย แล้วควบคุมอะไรไม่ได้ นั่นถึงเรียกว่าเลวร้าย

ไม่รู้ว่าภพก่อนเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ยิ่งรู้มากสวี่รุ่ยยิ่งรู้สึกว่าเรื่องราวไม่ได้ธรรมดาขนาดนั้น เธอตัดสินใจว่าจะรื้อข่าวการเงินในระยะนี้มาดูอย่างละเอียด ไม่งั้นคงเป็นตาบอดคลำช้าง[1] แม้ตระกูลจู้จะไม่เกี่ยวข้องกับเธอ แต่ตากลับมีสายสัมพันธ์กับเธอ

สวี่รุ่ยเอาแต่คิดเรื่องตระกูลจู้ ทางลั่วฉือขับรถเร็วมาก ไม่นานก็มาถึงคลับส่วนตัว

ภายนอกของคลับแห่งนี้ไม่โดดเด่นสะดุดตา มีลักษณะคล้ายบ้านพักส่วนตัวมากกว่า ที่จริงมันก็เป็นอย่างนั้น

เดินเข้าไปแล้วราวกับสรวงสวรรค์ มีการจัดแบ่งพื้นที่กว้างใหญ่เกือบหนึ่งพันตารางเมตรออกเป็นสัดส่วน มีทั้งห้องจัดเลี้ยง ห้องรับแขก และดาดฟ้า ด้านในตกแต่งสไตล์จีนทันสมัยที่เรียบง่ายและดูเป็นธรรมชาติ มีกลิ่นอายโบราณหน่อยๆ ทว่าไม่ได้ละทิ้งความทันสมัย

ขณะนี้เป็นช่วงบ่ายพอดี เพื่อนคนหนึ่งของลั่วฉือนัดกลุ่มเพื่อนมาย่างบาร์บีคิวด้วยกันบนดาดฟ้าของคลับ

วันนี้แดดกำลังดี บอกให้รู้ว่าหมอกควันไม่หนามาก อุณหภูมิเริ่มอุ่นขึ้นทีละนิด เหมาะแก่การย่างบาร์บีคิว

บาร์บีคิวของที่นี่มีพ่อครัวมืออาชีพคอยดูแล และยังมีเครื่องดูดควัน ทุกคนแค่เลือกอาหารส่งให้พ่อครัว รอให้นำไปย่างอย่างพิถีพิถันสักครู่แล้วค่อยรับมากินเท่านั้น

โซนอาหารมีอาหารทะเลนานาชนิดและเนื้อวัวเนื้อแกะคุณภาพเยี่ยม นอกจากนี้ยังมีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเครื่องดื่มธรรมดา รวมไปถึงขนมหวานหน้าตาน่ารับประทาน

สวี่รุ่ยไม่ได้มาที่นี่เพื่อกิน แต่มาเพื่อทำความรู้จักกับผู้คนและผูกมิตร

[1] หมายถึง คนที่รู้ด้านเดียวหรือนัยเดียวแล้วเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างนั้น

กับเพื่อนใหม่ให้มากขึ้น

พวกเธอมาช้าไปหน่อย ทุกคนกินไปครึ่งท้องแล้ว ตอนนี้กำลังจับกลุ่มคุยกัน

คนประมาณเจ็ดแปดคนเป็นวัยรุ่นทั้งหมด ส่วนมากอยู่ในวัยยี่สิบต้นๆ ขนาดลั่วฉือยังอายุค่อนข้างน้อย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสวี่รุ่ยที่เด็กมากๆ มีทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทุกคนแต่งตัวดี เฮฮาสนุกสนาน ดูก็รู้ว่าคุ้นเคยกันมาก เป็นกลุ่มลูกหลานคนรวยระดับสูงที่สนิทสนมกันกลุ่มหนึ่ง

“ลั่วฉือ นายเพิ่งมาเหรอ”

“ตอนแรกจะมาตั้งนานแล้ว ปู่น่ะสิดันลากฉันไปกินข้าวกลางวันด้วย แต่ไม่ต้องห่วง ฉันกินไปนิดเดียว ยังกินต่อได้อีก”

ลั่วฉือหัวเราะเสียงใสพลางเดินโอบไหล่สวี่รุ่ยเข้าไป บอกคนอื่นว่า “ขอแนะนำให้ทุกคนรู้จัก นี่น้องสาวของฉัน...”

ยังพูดไม่จบ เด็กหนุ่มคนหนึ่งก็หัวเราะขัดจังหวะ “อย่าเพ้อเจ้อน่า นายมีน้องสาวที่ไหนกัน”

มีคนหัวเราะอีก “อย่าบอกนะว่าเป็นน้องบุญธรรม”

“ให้มันน้อยๆ หน่อย ไม่ใช่น้องสาวแท้ๆ แต่เป็นน้องสะใภ้ของฉัน” ลั่วฉือขึงตาใส่อีกฝ่าย ก่อนพูดทีเล่นทีจริง “เป็นหลานสะใภ้ที่ปู่ของฉันเลือกด้วยตัวเองเชียวนะ”

สวี่รุ่ยทำตัวไม่ถูก จึงผลักเขาหนึ่งที “พี่แนะนำกันยังงี้เลยเหรอ ฉันไม่มีชื่อแซ่หรือไง”

ทุกคนพากันหยอกเย้า “ใช่ เป็นน้องสะใภ้ แต่ไม่ใช่ภรรยาของนาย สักหน่อย นายจะตื่นเต้นทำไม” “คงไม่ได้อยากเปลี่ยนจากน้องสะใภ้ให้มาเป็นภรรยาของนายหรอกมั้ง”

“ฮ่าๆๆ มิน่า นายถึงไม่ชอบเจ้าหญิงเสี่ยวไต้”

“โชคดีที่วันนี้ไต้จิงจิงไม่ได้มาด้วย ไม่งั้นต้องโดนฉีกเป็นชิ้นๆ แน่”

“พวกนายเหลวไหลน่า! ถ้ายายนั่นมาแล้วทำไม”

ลั่วฉืออารมณ์ดีจึงไม่โหวกเหวกโวยวายต่อ เขากระแอมกระไอสองทีแล้วกล่าวแนะนำ “เอาละ จะพูดเรื่องจริงแล้วนะ นี่คือสวี่รุ่ย ตาของเธอคือ

จู้หงเซิน ช่วงนี้ย้ายมาเรียนที่เมือง B ฝากพวกนายช่วยดูแลเธอด้วย”

พอทุกคนในที่นั้นได้ยินว่าเด็กสาวผู้มาใหม่เป็นหลานสาวของจู้หงเซิน ก็ไม่กล้าหยอกล้อสุ่มสี่สุ่มห้าอีก ทุกคนมีท่าทีอยากรู้อยากเห็นอย่างชัดเจน

อย่างไรซะในครอบครัวตระกูลจู้ นอกจากจู้หงเซินที่ไม่อาจเก็บตัวเงียบๆได้ เรื่องอื่นๆกลับไม่ค่อยเปิดเผยให้เห็นสักเท่าไร

ทุกคนมองเด็กสาวข้างกายเพื่อนสนิทอย่างพินิจพิจารณา อายุประมาณสิบห้าสิบหกปี แววตาเป็นประกาย รอยยิ้มสดใส แต่งตัวดี ท่าทางใจกว้าง

“ผู้อาวุโสจู้มีหลานสาวสายนอกด้วยเหรอ เมื่อก่อนไม่เห็นเคยเจอไปอยู่ประเทศไหนมาล่ะ”

“อังกฤษรึเปล่า ตระกูลจู้ชอบไปอังกฤษ”

“ไม่แน่นะ ผู้อาวุโสจู้อาจเปลี่ยนสัญชาตินานแล้วก็ได้ คิกๆ”

“เมื่อก่อนเธออยู่ฮ่องกง ต่อมาไปอยู่เมือง C สัปดาห์ก่อนเพิ่งมาเมือง B สวี่รุ่ย คนพวกนี้เป็นเพื่อนของฉัน...” ลั่วฉือแนะนำให้สวี่รุ่ยรู้จักทีละคน ทั้งหมดเป็นลูกหลานของคนในแวดวงการเมืองและนักธุรกิจท้องถิ่น หากไม่ใช่เศรษฐีผู้มีอิทธิพลก็เป็นบุคคลชั้นสูง

สวี่รุ่ยเป็นคนเข้าสังคมเก่ง ยิ่งคนเยอะเธอยิ่งชอบ ไม่นานก็เข้ากับบรรดาเพื่อนใหม่ได้เป็นอย่างดี

ผู้คนอยู่ร่วมกันได้เพราะถูกใจกัน ลั่วฉือคบหากับคนกลุ่มนี้ย่อมมีความชอบไม่ต่างกันมาก หลายคนกำลังลงทุน เดิมพวกเขามีทรัพยากรและข้อมูลสารพัดแบบ ต่างฝ่ายต่างแลกเปลี่ยนสิ่งที่ตัวเองมี เท่านี้ก็ได้โอกาสเพิ่มมามากมาย

การกระทำอย่างนี้ยังช่วยคัดกรองอีกชั้น ย่อมดีกว่าหลับหูหลับตาเป็นนางฟ้านักลงทุน แน่นอนว่าเรื่องหลักยังคงเป็นลู่ทาง

ต่อให้สวี่รุ่ยมี *“คำทำนาย”* ของอีกไม่กี่ปีข้างหน้า หากไม่มีลู่ทางก็ทำอะไรไม่ได้ หลังเปิดหูเปิดตากับคนกลุ่มเล็กๆกลุ่มนี้ เธอก็พอจะเข้าใจลูกเล่นใหม่ๆบ้างแล้ว

ยกตัวอย่างเช่น โครงการเกมมือถือ พอคุยกับลั่วฉือจบ เขากลับไม่เก็บมาใส่ใจ

“ถ้าเป็นแบบที่เธอพูดจริง ๆ มีศักยภาพถึงขนาดนั้น หากโดนคนมาทีหลังลอกเลียนแบบแล้วแซงหน้าไปก็ไม่เห็นต้องกลัว บางทีอาจไม่ได้มีแค่การดึงดันเพิ่มเงินลงทุนหรือการขายให้อีกฝ่ายเพียงสองวิธี แต่ยังมีอีกวิธีหนึ่ง”

สวี่รุ่ยนั่งไขว่ห้างเอนตัวพิงเก้าอี้ รอฟังความเห็นของอีกฝ่าย ทว่าเขาไม่ยอมพูดต่อ กลับตะโกน “ฟู่จิงอัน”

ฟู่จิงอันกำลังสูบบุหรี่อยู่ตรงระเบียงกับคนอื่น ๆ อีกสองคน พอได้ยินลั่วฉือตะโกนเรียกก็คว้าปีกไก่ย่างเดินเข้ามาหา

เขารูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาจัดว่าหล่อเหลา ฟู่จิงอันนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งลั่วฉือ และค้อมศีรษะให้สวี่รุ่ยเล็กน้อย

“เมื่อกี้แนะนำเขาไปแล้ว แต่ไม่ได้แนะนำว่าลุงของเขาเป็นใคร”

ลั่วฉือเปิดมือถือ สักพักก็ยื่นหน้าจอให้สวี่รุ่ยดู “เธอดูเอาเองเถอะ”

มันเป็นหน้าสารานุกรม ใครบางคนของตระกูลฟู่ที่อยู่ด้านบนเป็นผู้อำนวยการที่มีอำนาจอนุมัติด้านใดสักด้าน

สวี่รุ่ยมองแวบแรกก็ยิ้ม คนคนนี้ไม่ธรรมดาจริง ๆ ด้วย

ฟู่จิงอันดับบุหรี่ “โครงการอะไร ว่ามาสิ”

ลั่วฉือตบไหล่เขาเบา ๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ “เพื่อนเอ๋ย ฉันกับสวี่รุ่ยลงทุนในเกมบนมือถือที่มีศักยภาพสุด ๆ อนาคตต้องดังเป็นพลุแตกแน่นอน ถ้านายลงทุนด้วยอีกคน พวกเราก็รอดแล้ว”

พูดไปพูดมาเขาก็เล่าความสำเร็จที่ผ่านมาของทีมเอเลเมนต์ให้ฟังเล็กน้อย ไหนจะความคืบหน้าในปัจจุบัน รวมถึงรูปแบบของเกม

“เอาสิ”

ฟู่จิงอันสนใจไม่น้อย เขาให้บริกรนำน้ำเย็นมาเสิร์ฟหนึ่งแก้วและดื่มสองอึกค่อยพูดต่อ “ฉันเชื่อสายตานาย ดูจากที่นายได้เงินหนึ่งร้อยแปดสิบเท่าก่อนหน้านี้ ดูโจวหยวนสิ ตอนนี้อิจฉานายจะแย่”

“หึ ๆ ๆ พูดแล้วนายอาจไม่เชื่อ คนที่บอกให้ฉันถอนตัวคือน้องสาวของฉัน เพราะฉันเชื่อเธอถึงได้หัวเราะทีหลังดังกว่า”

ลั่วฉือไม่คิดปิดบัง เขายิ้มระรื่นพร้อมดึงมือสวี่รุ่ยที่อยู่ข้างกัน ทำมือ

เป็นสัญลักษณ์วิกตอรี การสู้รบในสมรภูมินี้น่าพึงพอใจมาก

“เธอเก่งเหมือนกันนะ คนมีความสามารถไม่เปิดเผยตัวตนต่อสาธารณชน”

ฟู่จิงอันเลิกคิ้วพลางมองสวี่รุ่ย การที่เขาไม่ประหลาดใจมากนัก อาจเพราะเข้าใจว่าเธอมีจู้ซื่อกรุ๊ปคอยหนุนหลัง การมีคนเก่งๆ คอยคิดแผนให้ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เขาถามยิ้มๆ “ทำเกมไปถึงไหนแล้ว ฉันต้องขอดูตัวทดลอง[2] ก่อน ถ้าน่าสนใจ ฉันลงทุนด้วยแน่นอน”

อย่างน้อยก็ขอดูตัวทดลองก่อน ไม่ใช่จะร่วมลงทุนเพียงเพราะคำพูดประโยคเดียวของเพื่อนสนิท ลูกหลานคนรวยกลุ่มนี้น่าเชื่อถือกว่าที่สวี่รุ่ยคิดไว้มาก

รอจนฟู่จิงอันเดินไปหยิบของกิน สวี่รุ่ยก็ยิ้มพลางหันมองลั่วฉือ “พี่เชื่อที่ฉันบอกว่าในอนาคตมันจะดังระเบิดจริงๆ เหรอ เกิดทำออกมาแล้วไร้ประสิทธิภาพ หรือปล่อยออกมาแล้วโดนวิพากษ์วิจารณ์เละจะทำยังไง”

ลั่วฉือชำเลืองมองเธอ “ฉันอาจไม่เชื่อที่คนอื่นพูด แต่ถ้าเธอพูด ฉันตัดสินใจว่าต่อจากนี้จะเชื่อทุกอย่าง”

สวี่รุ่ยชะงัก “ทำไมล่ะคะ”

“ฉันถอนตัวจากถวนถวนดอตคอมได้ทันเวลาพอดี เธอต้องมีสายตาแบบไหนกัน มีตาทิพย์เหรอ”

“บอกแล้วไงว่าฉันมีครูสองคน...”

“หยุดเลย อยู่ไหนล่ะ พามาให้ฉันดูหน่อย”

“ทำไมพี่ถึงมั่นใจนักว่าฉันไม่มี”

สวี่รุ่ยแปลกใจ ความคิดนี้ของลั่วฉือชักจะหนักแน่นมั่นคงเกินไปแล้ว

ลั่วฉือมองเธอแวบหนึ่งด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็น “การที่ปู่ของฉันคัดเลือกหลานสะใภ้สักคน ถึงจะตรวจสอบญาติพี่น้องสิบแปดชั่วอายุคนไม่ได้ แต่สำหรับเธอ ก็รู้ถึงสิบเจ็ดชั่วอายุคน คงแค่อยากรู้ว่าเธอกับลั่วหานพัฒนาไปถึงขั้นไหนกันแล้วน่ะ”

---

[2] หรือ Demo ตัวเกมทดลองที่ให้ผู้เล่นลองเล่นก่อนตัดสินใจซื้อเกมฉบับเต็ม

“นี่มันเรื่องอะไรกันแน่”

สวี่รุ่ยเซ็งนิดหน่อย ยากจะเข้าใจอยู่บ้างว่าทำไมคนรุ่นปู่เหล่านี้ถึงตรวจสอบเธอ

โชคดีที่ปกติสวี่รุ่ยทิ้งจุดอ่อนไว้ไม่มาก ไม่งั้นโดนตรวจสอบแบบนี้คงไม่เจอแค่เรื่องที่เธอไม่มีครูอะไรทั้งนั้นหรอก

นี่แสดงให้เห็นว่าต่อไปต้องระวังตัวให้มากกว่าเดิม

สำหรับพวกผู้อาวุโสเหล่านั้น ในโลกนี้ไม่มีเรื่องไหนปกปิดไว้ได้ นี่ยังถือว่าไม่มีเจตนาร้าย ถ้ามีเจตนาร้าย ต่อให้เธอตายคงไม่รู้ว่าตัวเองตายอย่างไร

ลั่วฉือค่อนข้างสงสัย “จะว่าไป ฉันเชื่อนะว่าเธอเป็นพวกมีวิสัยทัศน์แต่กำเนิด แต่กลวิธีแต่ละอย่างพวกนั้น เธอเรียนรู้มาจากใคร”

สวี่รุ่ยทำหน้าตาย “อ้อ ลั่วหานแนะนำผู้อาวุโสของสถาบันการเงินเพื่อการลงทุนให้คนหนึ่ง เขาสอนฉันทางออนไลน์...”

ลั่วฉือพยักหน้า “มิน่าล่ะ โอ๊ะ ไม่ถูกสิ ทำไมเธอกับลั่วหานถึงดีต่อกันขนาดนี้ ว่ากันตามหลักเหตุผล เขากลับประเทศเฉพาะช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ตอนเด็กๆ ฉันอยู่ที่เมือง S ทุกวัน ควรได้เป็นเหมยเขียวม้าไผ่กับเธอมากกว่าเขาสิ”

สวี่รุ่ยหลุดขำ “พี่ฉือคะ พี่แก่กว่าฉันตั้งสามสี่ปี ยังจะเป็นเหมยเขียว-ม้าไผ่ได้เหรอ”

“เหลวไหล!” ลั่วฉือไม่พอใจ ฮึดฮัดพลางจีบมือแล้วเอ่ยว่า “ฉันเป็นหนุ่มหล่อ แก่ตรงไหนไม่ทราบ เธอต่างหากที่ยังเด็กเกินไป”

สวี่รุ่ยหัวเราะจนเกือบพ่นเครื่องดื่มใส่หน้าเขา

งานเลี้ยงกินเวลาไม่นาน ทุกคนกินดื่มและพูดคุยกันพอหอมปากหอมคอ ก็พากันแยกย้าย

สวี่รุ่ยไม่เพียงได้รู้จักเพื่อนใหม่ แต่ยังได้ช่องทางใหม่ๆ ด้วย เธอจึงอารมณ์ดีมาก หลังงานเลี้ยงจบลง ตอนแรกเธอจะโทร.ไปบอกที่บ้านให้มารับ ทว่าทุกคนแยกย้ายกันไปหมดแล้ว ให้เธอรออยู่คนเดียวก็เหงาแย่

ด้วยเหตุนี้สวี่รุ่ยจึงโทร.ไปแจ้งว่าจะให้ลั่วฉือไปส่ง

ลั่วฉือไหลตามน้ำ “ฉันพามาก็ต้องพากลับ มาๆๆ รีบขึ้นรถ”

สวี่รุ่ยเพิ่งหย่อนก้นลงนั่ง สตาร์ตรถสปอร์ตได้ไม่ทันไร ในหัวของเธอบังเกิดเสียง “ติ๊ง” และเสียงที่คุ้นเคยก็ดังขึ้น

ระบบ 1212 “วันนี้อากาศแจ่มใส เหมาะแก่การช็อปปิง”

สวี่รุ่ยยืดตัวตรงทันควัน “มีอะไรก็บอกมาตามตรงเถอะพี่ใหญ่ ฉันพร้อมเสมอ”

ระบบ 1212 “รู้ตัวอีกทีโฮสต์ก็ทำภารกิจหลักสำเร็จยี่สิบครั้งแล้ว ระบบแค่อยากขอบคุณที่เข้าร่วมการทดลองอย่างเต็มกำลัง และให้การสนับสนุนอย่างแข็งขัน”

สวี่รุ่ยไม่คิดว่าระบบจะพูดไร้สาระ “ถ้าอยากขอบคุณ แค่พูดประเด็นสำคัญตามตรงก็พอ!”

ระบบ 1212 “ด้วยเหตุนี้ระบบทดลองจะมอบเงินเป็นขวัญกำลังใจ เงินทุนของภารกิจประจำวันวันนี้จะเพิ่มขึ้นหนึ่งร้อยเท่า”

สวี่รุ่ยคำนวณแล้วถือว่าเป็นเรื่องที่ดี “สามหมื่นหยวนต่อวัน เพิ่มขึ้นหนึ่งร้อยเท่าก็เป็นสามล้านเหรอ”

ระบบ 1212 “ระบบลืมบอกคุณว่าวันนี้ครบหนึ่งสัปดาห์หลังภารกิจสายฟ้าแลบ เงินทุนของภารกิจประจำวันจะเพิ่มเป็นสี่หมื่น”

สวี่รุ่ยตาเป็นประกาย “งั้นก็สี่ล้าน เดี๋ยวนะ ฉันจำได้ว่าตอนเพิ่มเป็นหนึ่งร้อยเท่าคราวก่อน ถ้าใช้จ่ายเงินนี้หมด ทั้งหมดจะเป็นของฉันไม่เรียกคืนสิ่งของใช่ไหม!”

ระบบ 1212 “ถูกต้อง เหมือนคราวที่แล้ว ดังนั้น...”

สวี่รุ่ยนึกถึงประสบการณ์ในงานแสดงสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับที่ฮ่องกงทันใด “คุณจะจำกัดเวลาและสถานที่อีกเหรอ”

ระบบ 1212 “สหายตัวน้อย โลกนี้ไม่มีของฟรี”

สวี่รุ่ยแค่นเสียงเย็นชา “ไหนเมื่อกี้คุณเพิ่งบอกว่าระบบทดลองมอบเงินเป็นขวัญกำลังใจให้”

ระบบ 1212 “โอ้ คุณจะปฏิเสธไม่รับไว้ก็ได้นะ ไม่มีภารกิจลงโทษ”

สวี่รุ่ย “...”

มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะปฏิเสธ

ปฏิเสธไม่รับเงินสี่ล้าน!

สวี่รุ่ยสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนทอดสายตามองทางแยกที่ถนนเบื้องหน้า แล้วตะโกนเสียงดัง “พี่ฉือ ไปทางนั้น ไปทางนั้น!”

ลั่วฉือหน่ายใจกับอาการหลงทิศหลงทางของเธอ “สวี่รุ่ย เธอไม่รู้หรือไงว่าบ้านตัวเองอยู่ทางไหน”

“ไม่ ๆ ๆ ไม่กลับบ้าน!” สายตาของสวี่รุ่ยมุ่งมั่น เธอบอกอย่างไม่ลังเล “ฉันจะไปห้างสรรพสินค้า!”

ทดลองอ่าน

83

สาเหตุที่สวี่รุ่ย ยังพอมีเวลาตัดสินใจว่าจะไปไหนโดยไม่ต้องรีบร้อนลงจากรถ เพราะโบนัสครั้งนี้พัฒนาขึ้นเล็กน้อย

ระบบ 1212 “โบนัสเวลาสองร้อยนาที จำนวนเงินสี่ล้าน ขอบเขตสองร้อยเมตร เวลาเตรียมตัวสิบนาที”

“อะไรคือเวลาเตรียมตัวสิบนาที”

ระบบ 1212 “ตามตัวอักษรเลย เป็นเวลาพิเศษให้เตรียมตัวก่อนเริ่มตรวจจับขอบเขตและจับเวลา”

สวี่รุ่ยเฉลียวฉลาด จึงเข้าใจโดยพลัน “คือฉันมีเวลาสิบนาทีในการตัดสินใจว่าจะเริ่มใช้โบนัสที่ไหนใช่ไหม”

ระบบ 1212 “จะว่างั้นก็ได้ เงินเข้าบัญชีเรียบร้อย เริ่มนับเวลาเตรียมตัว”

สวี่รุ่ยไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่หนึ่งวินาที เธอรีบบอกให้ลั่วฉือเปลี่ยนทิศทาง มุ่งหน้าไปยังห้างสรรพสินค้าที่ใกล้ที่สุดตามป้ายบอกทาง

เป็นสถานที่ช็อปปิงซึ่งน่าฝากชีวิตที่สุด และขับรถยนต์ไปถึงภายในเวลาสิบนาที

ลั่วฉือให้ความร่วมมือดีมาก ต้องขอบคุณที่รถไม่ติด เขาขับรถมุ่งสู่

ลานจอดรถชั้นใต้ดิน

ระบบ 1212 [เวลาเตรียมตัวสองนาทีสุดท้าย]

สวี่รุ่ยกระโดดลงจากรถ วิ่งปรี่ไปยังชั้นใต้ดินอย่างไม่คิดชีวิต โชคดีที่ใส่รองเท้าบู๊ตมาร์เตนส์ ถ้าใส่รองเท้าส้นสูงมาคงหมดกัน!

“สวี่รุ่ย!”

ลั่วฉือไม่เข้าใจ เขาเห็นผู้หญิงที่บ้าช็อปปิงมาไม่น้อย บทอยากช็อปปิงถึงกับบินไปแมนฮัตตันช่วงสุดสัปดาห์ก็มี

แต่ยังไม่เคยเห็นคนที่บ้าคลั่งขนาดสวี่รุ่ย

“ระวังตัวด้วย!”

สวี่รุ่ยเองก็รู้ว่าต้องระวัง บริเวณชั้นใต้ดินมีรถราวิ่งขวักไขว่ยังงี้ค่อนข้างอันตราย

ยิ่งกว่านั้นวันนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ แม้เป็นเวลาบ่ายสามโมงแล้วแต่ก็มีลูกค้าเข้า ๆ ออก ๆ ไม่น้อย

โชคดีที่สวี่รุ่ยตัวเบาหวิว ปฏิกิริยาตอบสนองว่องไวจึงวิ่งปรู๊ดมาถึงทางเข้าลิฟต์โซน A ภายในสองนาที

ระบบ 1212 “ขณะนี้เริ่มจำกัดระยะทางสองร้อยเมตรและเริ่มจับเวลา”

สวี่รุ่ยพรูลมหายใจ สองร้อยเมตร อย่างมากก็แค่เหมาซื้อหลาย ๆ ร้านบริเวณใกล้ ๆ ลิฟต์ให้หมด ทั้งหมดมีตั้งหกชั้นเชียวนะ!

ลั่วฉือไล่ตามมา เขาพูดพลางหอบหายใจ “เธอจะรีบร้อนอะไรนักหนา ทำฉันตกใจหมด ถ้าเกิดอะไรขึ้นมีหวังตาของเธอฆ่าฉันตายแน่!”

สวี่รุ่ยรู้สึกผิดเช่นกัน “ขอโทษนะพี่ฉือ ฉันรีบไปหน่อย”

“ห้างสรรพสินค้าไม่ได้หนีไปไหนสักหน่อย มีอะไรให้ต้องรีบร้อนจะมาแย่งของลดราคาหรือไง มันไม่คุ้มกับฐานะของเธอหรอกนะ”

“ฉัน...ฉันแค่อยากช็อปปิงกะทันหัน พี่ไม่เข้าใจ ฉันรีบมาก ๆ”

นับวันสวี่รุ่ยยิ่งพบว่าพฤติกรรมการช็อปปิงของเธอที่มาพร้อมกับจำนวนเงินที่พุ่งทะยานขึ้นนั้น ไม่สามารถอธิบายให้คนอื่นฟังด้วยเหตุผลของคนปกติ

อย่างเช่น ต่อจากนี้เธอจะอธิบายอย่างไรว่าจะไม่ช็อปปิงในร้านที่อยู่ห่างออกไปมากกว่าสองร้อยเมตร

คงทำได้แค่...ทำตัวไม่ปกติต่อไป

อย่างมากก็แค่อยากช็อปปิงมากเกินไปหน่อยเท่านั้น

เฮ้อ แล้วแต่จะคิดเถอะ

สวี่รุ่ยไม่คิดจะแก้ตัว ลั่วฉือตาไม่บอด มีหรือจะดูไม่ออกว่าอารมณ์ของเธอเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ความวิตกกังวลของเธอไม่ใช่การเสแสร้งแกล้งทำ

“สวี่รุ่ย เธอไม่สบายหรือเปล่า หน้าผากมีเหงื่อออกนะ เฮ้ หน้าก็ร้อนด้วย”

“โอ๊ย ฉันไม่ได้เป็นอะไร ได้ซื้อของสักหน่อยเดี๋ยวก็หาย”

“เหอะ ที่แท้เธอมาช็อปปิงที่นี่คลายเครียดสินะ”

“ใช่ ๆ พี่ฉือไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนฉันหรอก ฉันมีที่ให้ช็อปปิงแล้ว พี่ไปทำธุระของพี่เถอะ เดี๋ยวฉันให้คนขับรถที่บ้านมารับ”

สวี่รุ่ยแทบผลักลั่วฉือให้เดิน เขาจะได้ไม่ตกใจกับพฤติกรรมผลาญเงินของเธอ

แต่ยิ่งเธอเป็นแบบนี้ ลั่วฉือยิ่งไม่กล้าไปไหน “วันนี้ฉันไม่ยุ่งเดินช็อปปิงเป็นเพื่อนเธอสักพักก็ไม่มีปัญหา ลั่วหานไม่อยู่ ฉันจะทำหน้าที่ช่วยเธอถือกระเป๋ากับถุงช็อปปิงแทนน้องชายเอง”

“ไม่เป็นไร เดี๋ยวโทร.ให้ผู้ช่วยมาถือให้ก็ได้...”

พอลิฟต์มาถึง สวี่รุ่ยยังสลัดเขาไม่หลุด ตรงกันข้ามกลับโดนลูกค้าข้างหลังผลักเข้าไปด้านใน ทั้งคู่ยืนคนละมุมของลิฟต์

ระบบ 1212 [หนึ่งร้อยเก้าสิบห้านาทีสุดท้าย]

ให้ตาย เสียเวลาพูดพล่ามกันไปตั้งห้านาที

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้น B1 สวี่รุ่ยยังไม่ขยับ

พอประตูเปิดอีกรอบที่ชั้นหนึ่ง สวี่รุ่ยไม่รอช้ารีบเบียดออกไป

ลั่วฉือก็รีบเบียดตัวออกมาเช่นกัน

สวี่รุ่ยเคยมาห้างสรรพสินค้าแห่งนี้หลายครั้งในช่วงฤดูใบไม้ผลิ อยู่ใกล้กับย่านศูนย์กลางธุรกิจและมีทำเลที่ตั้งดีเยี่ยม ถึงแม้ชั้น B1 จะมีสินค้าประเภทเครื่องประดับ เครื่องสำอาง น้ำหอม และรองเท้าสตรี

ทว่าแบรนด์ดังระดับโลกจะอยู่ที่ชั้นหนึ่งทั้งหมด

สวี่รุ่ยรู้สึกปลอดโปร่งทันทีที่ออกจากลิฟต์ ร้านแบรนด์ดังนับไม่ถ้วนปรากฏสู่สายตา ไล่ตั้งแต่โบเตกา เวเนตาไปจนถึงบุลแกรี ชาเนล ซีลีน ดิออร์ นอกจากนี้ยังมีแอร์เมเนจิลโด เซนญา กุชชี หลุย วิตตอง รวมทั้งปราด้า และอีฟ แซงต์ โลรองต์

มีครบทุกแบรนด์

จัดตกแต่งอย่างสวยงามเลิศหรู

ลำพังแค่เห็นโลโก้ก็รู้สึกดีมากแล้ว

ทว่าร้านค้าชื่อดังเหล่านี้ แต่ละร้านครอบครองพื้นที่ไม่น้อย ด้วยขอบเขตจำกัดอยู่ที่สองร้อยเมตร มากสุดก็มีที่ให้สวี่รุ่ยเดินช็อปปิงได้สักสองร้าน

สำหรับชั้นนี้ ร้านที่อยู่ใกล้สวี่รุ่ยที่สุดก็คือชาเนลกับแอร์เมเนจิลโดเซนญา

ฮ่าๆๆ โชคดี!

สวี่รุ่ยเลี้ยวซ้ายเดินเข้าประตูใหญ่ของชาเนลโดยไม่ต้องหยุดคิด

หากบอกว่าเมื่อกี้ลั่วฉือยังกังวลกับท่าทางของสวี่รุ่ย ตอนนี้พอเห็นดวงตาทั้งคู่ของเธอเปล่งประกายและยิ้มจนเห็นฟันทุกซี่ก็รู้ว่าเธอได้รับการเยียวยาจนหายดีแล้ว ช่างเป็นยาวิเศษจริงๆ

ลั่วฉือส่ายหน้าพลางขยับเท้าตามไป

เมื่อเข้าไปด้านในร้านชาเนลจะพบ “แผงกระจก” สไตล์ป็อปอาร์ตที่นำเสนอความสง่างามและหรูหราแบบคลาสสิก

ร้านนี้มีพื้นที่หกร้อยตารางเมตร สามารถหาซื้อเครื่องประดับ เครื่องหนัง นาฬิกา รวมถึงเสื้อผ้าที่ใช้ศิลปะการตัดเย็บชั้นสูง

แน่นอนว่าสวี่รุ่ยอยู่ห่างจากทางเข้าลิฟต์ได้เพียงสองร้อยเมตรเท่านั้น พื้นที่ที่เธอไปได้ย่อมเป็นโซนเครื่องประดับ โซนเครื่องหนัง โซนนาฬิกาข้อมือ และโซนเสื้อผ้าที่ตัดเย็บอย่างพิถีพิถัน...อีกนิดหน่อย

แต่ละโซนของห้างแห่งนี้ล้วนกว้างขวางและแยกเป็นสัดส่วน สวี่รุ่ยจำต้องละทิ้งเสื้อผ้าแล้วเลือกเครื่องหนังแทน

ทดลองอ่าน

พนักงานขายของร้านแบรนด์เนมดีมากๆ ไม่ส่งเสียงดัง ไม่เดินตามลูกค้าลองหยิบใช้ตามลำพังได้เหมือนอยู่บ้านของตัวเอง เวลาที่ต้องการใช้บริการจากพวกเขา พวกเขาก็จะปรากฏตัวทันควัน

คอลเล็กชันที่สวี่รุ่ยชื่นชอบที่สุดคือกระเป๋าถือชาเนลบอยที่ดูเรียบง่ายและทันสมัย

แม้เคยซื้อไปหลายใบแล้ว ทว่าเมื่อเห็นสินค้าใหม่ๆ บนชั้นวางก็ตัดสินใจกวาดมาทั้งหมด ทั้งใบเล็ก ใบกลาง หรือแม้กระทั่งใบกลางของคอลเล็กชันใหม่อีกหนึ่งใบ

ตอนสวี่รุ่ยซื้อของเหล่านี้ เธอมองเพียงแวบเดียวแล้วเหมามาทั้งหมดก่อนถือโอกาสไปเลือกนาฬิกาที่ถูกใจจากโซนนาฬิกาข้อมือสักสองสามเรือน

“อืม เรือนนี้ เรือนนั้น เรือนนี้ด้วยค่ะ สองเรือนนั้นด้วย เอาทั้งหมดเลย”

ของพวกนี้ไม่ได้แพงมาก แน่นอนว่าถ้าเทียบกับเงินสี่ล้าน

อย่างไรก็ตามนาฬิการาคาหลักหมื่นพวกนี้เหมาะที่จะมอบเป็นของขวัญให้คนอื่น โดยไม่ต้องกังวลเรื่องระดับความสนิทสนม

“ก็บอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง ได้ซื้อของหน่อยเดี๋ยวก็ดีขึ้นเอง”

สวี่รุ่ยหิ้วถุงช็อปปิงหลายใบออกจากร้านพลางแย้มยิ้ม “พี่กลับไปก่อนเลย เดี๋ยวฉันจะให้ผู้ช่วยมาเดินช็อปปิงเป็นเพื่อน”

อันที่จริงลั่วฉือสังเกตมาสักระยะหนึ่งแล้วพบว่าสวี่รุ่ยกลับมาเป็นปกติดังเดิม

เธอซื้อของได้ว่องไวและไม่ลังเลเหมือนหญิงสาวคนอื่นๆ นี่ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่สำหรับเธอ ก็แค่กระเป๋าไม่กี่ใบกับนาฬิกาไม่กี่เรือน

ลั่วฉือลูบศีรษะเธอเบาๆ “งั้นรีบโทร.หาผู้ช่วย ฉันไม่อยู่รบกวนความสนุกของเธอแล้ว”

สวี่รุ่ยปัดมือเขาออก “ทำไมพวกพี่ชอบลูบหัวกันนัก อยากให้ฉันตัวเตี้ยสินะ”

ลั่วฉือดึงดันจะลูบศีรษะเธอให้ได้ เขาบอกพร้อมกับหัวเราะชอบใจ “เธอตัวสูงขนาดนี้ทำไมยังอยากสูงอีก จะเป็นนางแบบหรือไง มีลั่วหาน

คนเดียวเท่านั้นแหละที่พอจะเทียบได้"

"ไปให้พ้นเลย เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับเขาด้วย"

สวี่รุ่ยผลักเขาหนึ่งทีพลางขึงตาใส่เขาแล้วหัวเราะ "รีบไปสักที ฉันจะช็อปปิงต่อ ขี้เกียจยุ่งกับพี่แล้ว!"

"งั้นก็ช็อปปิงให้สนุกล่ะ!"

ลั่วฉือหัวเราะอารมณ์ดี จากนั้นยื่นถุงช็อปปิงคืนให้ ตบไหล่เธอเบาๆ ก่อนเดินจากไป

สวี่รุ่ยเห็นเขาเดินไปแล้วถึงได้หมุนตัวไปยังร้านที่อยู่ฝั่งขวาของลิฟต์

สำหรับสวี่รุ่ยกับลั่วฉือ เป็นเพียงการหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน โดยไม่รู้เลยว่าคนที่จับตามองภาพฉากนั้นเอาไปคิดจริงจัง

นั่นคือสาวๆที่กำลังจะเดินเข้าร้านชาเนล ทั้งหมดมีอายุมากกว่าสวี่รุ่ยราวสองปี ใช้ของแบรนด์เนมตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่งกายทันสมัย

พวกหล่อนเป็นพยานมองการร่ำลาของสวี่รุ่ยกับลั่วฉือมาสักพักแล้ว

ทุกคนถือได้ว่าเป็นลูกหลานของนักการเมืองและนักธุรกิจท้องถิ่น เป็นธรรมดาที่จะรู้จักลั่วฉือ สำหรับไต้จิงจิงแล้วไม่เพียงแค่รู้จัก

"จิงจิง นั่นลั่วฉือไม่ใช่เหรอ"

"ใช่ เธอพูดกับเขาชัดเจนแล้ว ไม่ใช่ว่าคบกันแล้วเหรอ"

"จิงจิง ทั้งซื้อชาเนล ทั้งลูบหัว แถมยังกอดกันอีก คุณชายฉือคืนดีกับเธอแล้ว ทำไมมากอดกับนางแบบสาวล่ะ"

"สารเลว"

"ยายนางแบบนั่นต่างหากที่น่ารังเกียจ เดินไปทางแอร์เมเนจิลโดเซนญาแล้ว ไปซื้อของให้คุณชายฉือหรือเปล่า เอาใจเก่งจริงๆ"

"เอาใจเก่งบ้าบออะไร ใช้เงินคุณชายฉือทั้งนั้น"

"ถ้าไม่ทำยังงี้จะฉกฉวยมากกว่าเดิมได้ยังไง พวกเธอไม่รู้ซะแล้ว นางแบบพวกนั้นรูปลักษณ์ภายนอกเอย อะไรเอยน่าทึ่งไปหมด จะเล่าให้พวกเธอฟังก็ได้ ก่อนหน้านี้เพื่อนสมัยเด็กของฉันคนหนึ่ง..."

ไต้จิงจิงไม่มีอารมณ์จะฟังเรื่องพวกนี้ หล่อนไม่พูดไม่จาสักคำ เพียงจ้องประตูร้านของแอร์เมเนจิลโด เซนญาทั้งสีหน้าเย็นชา

อยากจิกยายนางแบบนั่นออกมาให้รู้แล้วรู้รอด ขอดูหน่อยว่าสินค้าเกรดต่ำนั่นดีกว่าหล่อนตรงไหน ลั่วฉือถึงได้หน้ามืดตามัวปฏิเสธหล่อน

“น่าโมโหเกินไปแล้ว จิงจิง เธอคงไม่ปล่อยผ่านไปแบบนี้ใช่ไหม”

“ใช่ คนประเภทนี้ต้องสั่งสอน!”

สวี่รุ่ยไม่รู้เลยว่าตัวเองถูกจับตามอง และไม่ใช่จากคนแค่กลุ่มเดียวด้วย

หนุ่มสาวอีกคู่หนึ่งกำลังเดินออกจากร้านกาแฟฝั่งตรงข้ามกับร้านแอร์เมเนจิลโด เซนญา เด็กหนุ่มแต่งกายด้วยชุดเบสบอลและสวมหมวกแก๊ป เผยให้เห็นขายาวทั้งสองข้าง เขาอยู่ในอารมณ์เบื่อหน่ายเล็กน้อย ส่วนเด็กสาวสวมชุดกระโปรงสั้นสำหรับต้นฤดูใบไม้ผลิ เห็นได้ชัดว่าบรรจงแต่งกายมาอย่างดี

ขณะที่เหลยอวี่ฉือกับหยางเหล่ยซึ่งเดินตามกันมากำลังจะแยกย้าย

“พี่อวี่ ขอบคุณสำหรับข้อมูลการแข่งขันนะคะ แม่ฉันยังบอกว่าถ้าพี่ช่วยติวให้ฉันได้จะยิ่งดีเลย”

“ขอโทษทีนะ ฉันไม่มีเวลา”

“ฉันไม่เชื่อหรอกค่ะ พี่เข้าชิงหวาได้แล้ว ยังจะไม่มีเวลาอะไรอีก พี่ช่วยฉันหน่อยนะคะ”

หยางเหล่ยก้าวไปดึงมือของเหลยอวี่ฉือมาจับไว้พลางออดอ้อนเสียงหวาน “พี่อวี่”

เหลยอวี่ฉือคิดในใจว่าหากเปลี่ยนเป็นใบหน้าของอีกคนหนึ่ง ขอแค่ตะโกนเรียก อย่าว่าแต่ติว ให้ทำอะไรเขาก็ยอมทั้งนั้น

“อย่าทำแบบนี้เลยหยางเหล่ย”

เหลยอวี่ฉือดึงมือหล่อนออก และหันหลังทำท่าจะก้าวเดิน แต่ต้องชะงักฝีเท้ากะทันหัน สายตาหยุดค้างอยู่เบื้องหน้า

ชายหญิงท่าทางใกล้ชิดสนิทสนมคู่หนึ่ง ฝ่ายชายลูบศีรษะเด็กสาว เด็กสาวยิ้มรับพร้อมกับปัดมือออก ก่อนที่ชายหนุ่มจะยื่นถุงช็อปปิงในมือให้

ดูอย่างไรก็เหมือนคู่รักหนุ่มสาวที่เหมาะสมกัน

หยางเหล่ยที่ตามมาย่อมเห็นเช่นกัน นัยน์ตาหล่อนฉายแววสุขล้น

“เอ๊ะ นั่นสวี่รุ่ยไม่ใช่เหรอคะ ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร คงไม่ได้เป็นแฟนสวี่รุ่ยหรอกนะ”

“ไม่รู้”

“โอ้ ตกใจหมดเลย ฉันเห็นพี่อวี่กินข้าวกับสวี่รุ่ยทุกวัน ยังนึกว่าพวกพี่คบกันซะอีก”

“เอาละ ฉันกลับแล้วนะ” เหลยอวี่ฉือทิ้งท้ายอย่างเย็นชาก่อนเดินจากไป

หยางเหล่ยรีบเดินตาม พบว่าเขาไม่ได้ตรงไปที่ลิฟต์ แต่มุ่งหน้าไปทางร้านแอร์เมเนจิลโด เซนญาแทน

หรือจะไปหาสวี่รุ่ย

ใช่แล้ว

เหลยอวี่ฉือไปที่ร้านแอร์เมเนจิลโด เซนญา และตัดสินใจว่าจะลองพยายามดูสักตั้ง ต่อให้อีกฝ่ายมีแฟนแล้วก็ตาม

อีกอย่าง อาจไม่ใช่แฟนก็ได้

ร้านทางฝั่งขวาของลิฟต์ที่สวี่รุ่ยเดินเข้าไปคือร้านแอร์เมเนจิลโด เซนญา

แอร์เมเนจิลโด เซนญาขึ้นชื่อเรื่องชุดสูทมากที่สุด แต่สวี่รุ่ยรู้ดีว่าสูทของตาสั่งตัดจากอิตาลี อย่างแบรนด์คีตัน บางครั้งก็สั่งตัดจากลอนดอน สรุปว่าตาจะไม่ซื้อสูทสำเร็จรูปเด็ดขาด ถึงแม้จะเป็นเสื้อผ้าของแบรนด์ที่ตัดเย็บอย่างประณีตก็ตาม

อีกอย่าง ถ้าซื้อเสื้อผ้าให้โดยไม่ลอง เกรงว่าจะไม่พอดีตัว

สวี่รุ่ยคิดว่ายังมีเวลาเหลือเฟือจึงเดินเข้ามาช็อปปิง และจะฉวยโอกาสนี้ซื้อของเล็กๆ น้อยๆ กลับไปให้ตากับเพื่อนซี้สักชิ้นสองชิ้น

ตั้งแต่เลือกซื้อไปจนถึงจ่ายเงินใช้เวลาไม่เกินสิบนาที จากนั้นก็เดินออกมา และพบเหลยอวี่ฉือที่ปรี่เข้ามาหาเธอพอดี

“เอ๊ะ บังเอิญจัง”

สวี่รุ่ยที่ถือถุงช็อปปิงอยู่หลายใบกำลังจะโทร.หาเฉียนเสี่ยวลี่ แต่ยังไม่ทันหยิบมือถือ พอเงยหน้าก็เห็นเหลยอวี่ฉือ

ทดลองอ่าน

“จริงด้วย” เหลยอวี่ฉือมองเด็กสาวตรงหน้าสายตาวูบไหว “มาคนเดียวเหรอ”

สวี่รุ่ยคลี่ยิ้มพลางควานหามือถือต่อ “กำลังจะเรียกคนมาพอดีเลยค่ะ”

“ฉันช่วยถือดีกว่า เธอไม่มีมือจะค้นกระเป๋าแล้ว ซื้ออะไรเยอะแยะขนาดนี้”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันวางบนพื้นก็ได้”

สวี่รุ่ยทำตัวเหมือนปกติ เหลยอวี่ฉือจึงล้วงมือสองข้างเข้ากระเป๋าและเอนตัวเล็กน้อย พูดเหมือนไม่ใส่ใจ “เรียกคนเมื่อกี้น่ะเหรอ”

สวี่รุ่ยหามือถืออยู่นานแต่ก็ไม่พบ ให้ตายสิ คงไม่ได้หล่นอยู่บนรถลั่วฉือหรอกมั้ง

เฮ้อ ทำอะไรไม่ได้นอกจากรอให้คนมารับแล้วละ

สวี่รุ่ยกำลังจะขอยืมมือถือเหลยอวี่ฉือ พอได้ยินคำถามนี้ก็งงนิดหน่อย “คนไหนคะ”

“คนที่กอดกันสนิทสนมกับเธอด้านนอกนั่นไง”

เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลังของเหลยอวี่ฉือ สวี่รุ่ยเหลียวมอง พบว่าเป็นหยางเหล่ย ช่างบังเอิญเหลือเกิน

แม้เรื่องที่กอดกันชวนให้ฉงนไม่น้อย แต่สวี่รุ่ยก็เข้าใจแล้วว่าพวกเขาพูดถึงใคร

“พูดถึงลั่วฉือใช่ไหม พี่ไม่เคยเจอเขาเหรอคะ ก่อนหน้านี้เขาลงทุนกับเกมบนมือถือเหมือนกัน ค่อนข้างสนิทกับเหล่าหนิวเลยค่ะ”

สวี่รุ่ยแตะแขนเขาเบา ๆ เอ่ยกลั้วหัวเราะ “ครั้งหน้าจะแนะนำให้พวกพี่รู้จักกัน เป็นประโยชน์มากเลยละ”

สวี่รุ่ยเปิดเผยมาก หยางเหล่ยรู้สึกขัดหูขัดตายิ่งยวด ยังจะแนะนำลั่วฉือให้เหลยอวี่ฉือรู้จักอีก ถือว่าหน้าหนาพอตัว

ไม่เพียงหล่อนที่คิดว่าสวี่รุ่ยหน้าหนา คนอีกฟากที่มีท่าทางฉุนเฉียวก็รู้สึกว่าเธอหน้าหนาไม่ต่างกัน

นั่นคือไต้จิงจิงกับบรรดาผองเพื่อนของหล่อน

พวกหล่อนเห็นเทพบุตรในกลุ่มแอบคบกับคนอื่นยังพอทน ยายคนนี้

ยังเหยียบเรือสองแคม เรืออีกลำก็ดูแล้วไม่ได้ขี้ริ้วขี้เหร่เลย

ยั่วโมโหกันชัด ๆ

ไต้จิงจิงคือคนที่เดือดดาลที่สุด หล่อนโดนปฏิเสธ แต่ยายนางแบบสาวคนนี้ได้ประโยชน์แล้วยังหว่านเสน่ห์ไปทั่ว ช่างไร้ยางอายเหลือเกิน

ยิ่งเพื่อนสาวใส่ไฟให้เรื่องราวลุกลามบานปลาย ความใจเย็นของหล่อนก็สิ้นสุดทันใด ถือกระเป๋าเดินบุ่มบ่ามเข้ามาหา

เทียบกับความเดือดดาลของไต้จิงจิง เหลยอวี่ฉือกลับคิดว่าคำตอบนี้มีความเป็นไปได้ เขาแกล้งถามติดตลก “เขาคงไม่ใช่แฟนเธอหรอกนะ”

“แน่นอนว่า...”

คำว่า “ไม่ใช่” ของสวี่รุ่ยยังไม่ทันหลุดออกจากปาก เหลยอวี่ฉือก็ดึงเธอไปหลบด้านหลัง ตามด้วยเสียงโครมครามดังขึ้นฉับพลัน

“ทำอะไรของเธอ! เป็นบ้าไปแล้วเหรอ!”

เหลยอวี่ฉือคว้าตัวคนเสียสติที่จู่ ๆ ก็พุ่งมาจากฝั่งตรงข้าม ถึงหล่อนแต่งตัวดี ทว่าท่าทางตอนถือกระเป๋าจะมาทำร้ายคนอื่นยังงี้ไม่ต่างจากคนโรคจิตสักนิด โดยเฉพาะแววตาดุดันอย่างกับจะฆ่าแกงกันนั่น เหมือนมีความแค้นฝังใจอย่างไรอย่างนั้น

สวี่รุ่ยกับเหล่ยอวี่ฉือยืนหันหน้าเข้าหากัน เธอเพิ่งรู้ว่าอะไรเป็นอะไรภายหลังก็ต่อเมื่อเขาคว้าตัวเธอไว้ จากนั้นเธอถึงเข้าใจสถานการณ์เมื่อครู่

ผู้หญิงในชุดเดรสคอลเล็กชันใหม่ฤดูใบไม้ผลิแบรนด์ไดแอน วอนเฟอร์สเตนเบิร์ก และถือกระเป๋าเลดี้ ดิออร์จะเข้ามาทำร้ายเธอ

โลกนี้ผิดเพี้ยนไปแล้วรึเปล่า

สิ่งสำคัญคือเห็นได้ชัดว่าพุ่งรี่มาหาเธอ!

ยังไม่จบแค่นี้ ยายคนเสียสติยังมีพวกผู้ช่วย

เมื่อพวกหล่อนแต่ละคนเห็นว่าเพื่อนรักโดนผู้ชายรังแกก็แห่กันเข้ามายึดพื้นที่

พอเหลยอวี่ฉือจับคนนี้ได้ คนนั้นก็หลุดมือไป สถานการณ์โกลาหล

สวี่รุ่ยอ้าปากค้างพลางถอยหนีไม่คิดชีวิต

เธอวิ่งไปได้ไม่ถึงสองก้าว ระบบก็ส่งเสียงแจ้งเตือนแสบแก้วหู “แจ้งเตือนสองร้อยเมตร! แจ้งเตือนสองร้อยเมตร! แจ้งเตือนสองร้อยเมตร!”